

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΦΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΩΝ.

ΑΛΗΘΗΣ καὶ μόνιμος εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐφραθῇ. Κλαίει ὁ ἄνθρωπος, εὐθύς ἀφοῦ ἐξέλθῃ ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, μαντευόμενος, τρόπον τινὰ, τὰ κακὰ, ὅσα τὸν προσμένουσιν εἰς τοῦ βίου τούτου τὸ στάδιον· καὶ ὅση μακρότερον ὑπάγει προχωρῶν εἰς τὴν ζωὴν, τόση χαλεπότερον αἰσθάνεται τὸ βάρος τῶν θλίψεων τῆς ζωῆς. Κάμμία ἡλικία, κάμμία ἐπαγγελία, κάμμία καρδιά δὲν μένει ἀγευστος τοῦ πικροῦ ποτηρίου τῆς λύπης· πολλοὶ δὲ πολλάκις ἔρχονται μέχρι τρυγίας τὸ ἐξεκένωσαν. Μέγας καὶ μικρὸς, ἐφ' ὅσον ἀναπνέει, πολλάκις ἐκπνέει βαθεῖς στεναγμούς. Καὶ ὁ πατὴρ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἰδίας οἰκογενείας, ἢ ἡ σύζυγος εἰς τοῦ συμβίου καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς τὰς ἀγκάλας, καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τὸν ἀδαμάντινον στέφανον τῶν φροντίδων, καὶ ὁ στρατιώτης εἰς τῶν κινδύνων τοὺς λεγεῶνας, καὶ ὁ σοφὸς εἰς τὴν ἀλγεινὴν καὶ πολὺπονον κτῆσιν τῶν γνώσεων καὶ μελέτην, καὶ ὁ πραγματευτὴς εἰς τῶν στοιχείων τοὺς διωγμούς, καὶ ὁ τεχνίτης εἰς τοὺς σιδηροὺς τῆς ἐργασίας του κόπου, ἢ ὁ γεωργὸς εἰς τοὺς ἰδρωτάς καὶ τὰ δάκρυα, διὰ τῶν ὁποίων ποτίζει τὸν ἀχάριστον αὐτοῦ χωράφιον, καὶ πᾶς ἄνθρωπος εἰς πᾶσαν ἐπαγγελίαν ἔχει συντρόφους ἀχωρίστους τὰς θλίψεις καὶ τὰς πικρίας. Ἀφροσύναι, ἀδοξίαι, πενίαι, φόβοι, ἐπιθυμίαι, πόλεμοι, θάνατοι, φιλοτιμοῦνται νὰ εὐκαιρῶσιν κατὰ τῶν ἀνθρώπων τὰς αἰεποτε πλήρεις φαρέτρας τῶν φαρμακερῶν βελῶν τῆς κοσμικῆς ἀθλιότητος. Ποταμὸς κλαυθμῶνος ἤθελεν ἐπὶ γῆς διαρρέουσαι, ἂν ἠδύνατο κἀνεῖς, ὡς θρηνηθῆς μελισσα, νὰ συνάξῃ εἰς ἓν τοὺς σταλαγμοὺς τῶν δακρύων παντὸς ὀφθαλμοῦ. Ὁ ἥλιος, μάρτυς παλαιὸς ὄλων τῶν τοῦ κόσμου συμφορῶν, δὲν γενᾶ πόποτε κάμμιαν ἡμέραν ἀδάκρυτον καὶ ἀστένακτον. Πᾶσα ἡ φύσις στενάζει ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς φθορᾶς. Καὶ γῆ, καὶ θάλασσα, καὶ ὕλη, καὶ ψυχὴ γίνεται ποικίλων δυστυχημάτων ποιητὴν ἐργαστήριον. Τοιςτοτρόπως ἡ παλαιὰ καὶ ἀγῆρατος τῆς ἀμαρτίας ποινὴ, ριζωμένη σταθερῶς εἰς τὴν ἀεικίνητον σφαιρᾶν τοῦ κόσμου τούτου, ὡς ἂν Αἴτην, ἢ ἄλλος τις πυρίπυρον κρατῆρ, συγκινεῖται ζέουσα ἀενάως, ἢ ξεφεύγεται παντοῦ φλόγας καὶ μύδρους καὶ πυρίνους ῥένας μυρίων κακῶν.

Εἰς ταύτην, λοιπὸν, τὴν ὀδυνηρὰν τοῦ βίου κατάστασιν ὁ ἄνθρωπος ἔχει χρείαν ἰσχυρᾶς παρηγορίας, ὥστε νὰ μὴ καταπέσῃ εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπέλπισίας· ταύτην δὲ τὴν παρηγορίαν ποῦ νὰ τὴν εὕρῃ; Εἰς τὴν σάρκα; ἄλλ' αὐτὴ εἶναι ἡ

θολερὰ πηγὴ τῶν πλειοτέρων δυστυχημάτων. Εἰς τὸν κόσμον; ἄλλ' ὁ κόσμος εἶναι ψεύστης, ἄπιστος, προδότης· ὅσον πιστότερα τὸν λατρεύεις, τόσον ἀθλιώτερον σε ἀπεργάζεται. Εἰς τοὺς μεγάλους τῆς γῆς; ἄλλὰ ἔαυτοὶ πάσχεισιν πολλάκις βαρύτερων θλίψεων πληγὰς· εὐτυχίαν πολλάκις νομίζουσιν, ἂν ἠδύνατο νὰ ἀλλάξωσιν τὴν ἑαυτῶν δυστυχίαν μετὰ τῆς ἰδικῆς σου. Εἰς τοὺς φίλους; ἄλλ' ἐὰν εὕρῃς κἀνενα γνήσιον καὶ εἰλικρινῆ, λυπεῖσαι πλειότερον, καὶ ὅταν τὸν κάμνης μέτοχον τῆς ἰδίας σου συμφορᾶς, καὶ ὅταν σὺ πάλιν ἀμοιβαίως συμμερίζῃσαι τὴν ἰδικήν του· τῶν ἄλλων δὲ τῶν λεγομένων φίλων οἱ πλεῖστοι δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ τῆς τραπέζης σου φίλοι καὶ τοῦ πλοῦτου, ἢ τῆς πορφύρας σου· ἐδυστύχησας; σε παρέρχονται, ὡς αἱ μυῖαι τὸ ἔρημον καὶ ἀκαπνον μαγειρεῖον, ἢ ὡς τὰ παροδικὰ πτηνὰ τὸ κλίμα τὸ χειμερινὸν, μεταπορίζοντες εἰς ἄλλο θερμότερον καὶ τροφιωτέρον περιέχον. Ἄλλ' εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν νὰ εὕρῃς παρηγορίαν; ἄλλὰ τί εἶναι ἡ φρόνησις τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς τοῦ φωτισμοῦ τοῦ αἰωνίου Νοῦς, τοῦ Θεοῦ; ὅτι εἶναι ὀφθαλμὸς χωρὶς φωτὸς, ἢ λάμπις ἀστέρος πλανήτου καὶ ἀσταθμῆτου, μᾶλλον ἰκανὴ νὰ περιπλανᾶ, παρὰ νὰ ὀδηγῇ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐδαιμονίας. Μόνος ὁ πάνσοφος καὶ παντοδύναμος Δημιουργὸς καὶ πρῦτανις τοῦ παντὸς ὑπάρχει καὶ τῆς ἀληθοῦς φρονήσεως χορηγὸς, καὶ φίλος πιστὸς καὶ ἰσχυρὸς, καὶ πολυέλεος εἰς τὰ δεινὰ παρηγορητῆς. Αὐτὸς μόνος δύναται καὶ νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τῶν ἡμετέρων θλίψεων τὰς πληγὰς, ὅταν μετὰ πίστεως καὶ σταθερᾶς ἐλπίδος τὸν επικαλώμεθα προσευχόμενοι· Ἐκραξεν ὁ Δαβὶδ· ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, καὶ οὐκ ἠπατήθην.' Ἡ θεομὴ ἐπίκλησις, καὶ αὐτὴ μόνῃ ἢ ἐνθύμησις τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν γίνεται παραμυθία καὶ φῶς εἰς τὸ σκότος τῶν δεινῶν ἡμῶν περιστατικῶν· καθὼς πάλιν ἡ λήθη τοῦ Θεοῦ καὶ παντελὴς ἀπομάκρυνσις μᾶς ἐγκαταλείπει βεβυθισμένους εἰς τὴν φοβερὰν τῶν θλίψεων νύκτα.— ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΙ φίλοι εἶναι ὅσοι μᾶς ἐπιπλήττουν παρ' ὅσοι μᾶς κολακεύουν. Ὅστις θέλει νὰ προκόψῃ πρέπει νὰ ἔχη ἢ εἰλικρινεῖς φίλους ἢ αὐστηροὺς ἐχθρούς.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ καὶ φιλοπονία εἶναι τὰ δύο μεγάλα ὑποστηρίγματα τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γεωργοῦ.